

*LAMPADARUL
DE AUR*

**Duhul
de înțelepciune și de descoperire**

O rugăciune pentru descoperire

Pe măsură ce începem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, scopul Lui rânduit din veșniciei și lucrarea Lui de-a lungul veacurilor, ne vom da seama tot mai mult cât de mărețe, variate și deosebite sunt profunzimile pe care Dumnezeu ni le descopere în Epistola lui Pavel către efeseni. Nu putem să scăpăm din vedere un lucru, și anume că, în această Epistolă, Dumnezeu îl determină pe Pavel să consemneze două rugăciuni de-ale lui: una se găsește menționată în capitolul 1, iar cealaltă în capitolul 3. Prima rugăciune are în vedere bazele vieții creștine, în timp ce a doua este pentru zidire. În primul capitol, rugăciunea lui Pavel este ca noi să ne cunoaștem relația cu Domnul, în timp ce în al treilea capitol rugăciunea lui este ca noi să ne cunoaștem relația cu adunarea și cu Domnul în același timp. Acum ne vom ocupa doar cu rugăciunea din primul capitol al Epistolei către efeseni.

Pavel își începe rugăciunea cu aceste cuvinte: „...ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire...” De ce dorește el ca efesenii credincioși să aibă un duh de înțelepciune și de descoperire? Simplu, ca ei să poată cunoaște trei lucruri:

1. „cunoașterea Lui“ (v. 17). Aceasta înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu însuși.

2. „ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți“ (v. 18). Aceasta arată spre planul veșnic al lui Dumnezeu și spre împlinirea lui. Chemarea plină de har a lui Dumnezeu se referă la faptul că ne-a chemat să fim fii ai Lui, iar acești fii vor fi moștenirea Lui. Chemarea lui Dumnezeu a fost rânduită înainte de întemeierea lumii, în timp ce bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți se vor realiza în veșnicia ce va veni. În veșnicia trecută Dumnezeu are o voie, iar în veșnicia viitoare El va avea o posesiune. Punerea împreună a acestor două realități descopere scopul și planul veșnic al lui Dumnezeu. Deci, ceea ce Pavel vrea este ca noi să cunoaștem planul veșnic al lui Dumnezeu.

3. „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale“ (v. 19). Această afirmație ne arată puterea pe care o folosește Dumnezeu astăzi pentru a-Și atinge scopul și a-Și împlini planul. Prin urmare, este tratată, în mod special, relația noastră cu El astăzi și legătura care există între noi și scopul Lui din veșnicie.

Să analizăm acum cu atenție fiecare dintre aceste trei aspecte.

A-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu

Am văzut că Pavel Îi cere lui Dumnezeu să ne dea un duh de înțelepciune și de descoperire ca să putem cunoaște mai multe lucruri. Iar primul dintre acestea este „cunoașterea Lui“, adică să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Cât de minunat este ca noi să-L cunoaștem într-adevăr pe Dumnezeul universului!

Când Pavel mergea pe străzile Atenei, a văzut un altar pe care era scris: „Unui Dumnezeu necunoscut“ (Fapte 17:23). Atenienii din acea vreme considerau că este imposibil să-L cunoști pe Dumnezeu. Ei nu L-au putut cunoaște prin căutările minții. În pofida numeroaselor lor filozofii, ei totuși nu au putut să-L înțeleagă. Atenienii își aveau propriile idei și teorii, dar nu aveau nici o modalitate de a-L cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat. Situația lor nu era diferită de cea din zilele noastre, când oameni care admit că există Dumnezeu, nu-L cunosc pe El cu adevărat. Cu puțin înainte de plecarea Lui de pe pământ, Domnul Isus a rostit cu îndrăzneală aceste cuvinte: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3). Isus ne arată ce este viața veșnică: a-L cunoaște pe Dumnezeu. Sfinții din Efes, după cum rezultă clar din Scriptură, Îl cunoșteau, fără îndoială, pe Dumnezeu. Ei Îl cunoșteau și intraseră deja în stăpânirea vieții veșnice. Totuși, trebuie să remarcăm faptul că Pavel a continuat să se roage pentru ei, cerând lui Dumnezeu să le dea „un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui“. De aici putem trage concluzia că, în timp ce atenienii nu Îl cunoșteau deloc pe Dumnezeu, creștinii care au viața veșnică și, prin urmare, Îl cunosc deja pe Dumnezeu, au nevoie, totuși, de a-L cunoaște pe El din ce în ce mai mult.

Și în cazul în care credem în Domnul de mai mulți ani, precum și în cazul în care recent am ajuns să credem în El, nu putem să spunem că nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu, căci într-adevăr Îl cunoaștem. Și, totuși, ne trezim adeseori căutând un suport în mintea sau în simțămintele noastre de care să ne agățăm în această cunoaștere. Avem o oarecare cunoaștere a lui Dumnezeu, dar pentru cunoașterea Lui ne închipuim că avem nevoie de multe alte idei; fără aceste idei ne simțim ca și cum puțina noastră cunoaștere de Dumnezeu ar fi nesigură și insuficientă. Rezultatul este că deseori apelăm la sprijinul acestor idei pentru a ne menține viața creștină. Fără aceste ajutoare mentale găsim că este greu să ne convingem pe noi înșine de corectitudinea motivației și a doctrinei. Ba mai mult, de multe ori căutăm sentimente calde, de bucurie răscolitoare, ca un ajutor în plus în umblarea noastră cu Domnul.

Cu toate acestea, poate veni o zi în care Dumnezeu ne dă duhul de înțelepciune

și de descoperire, revelându-Se pe Sine în fața ochilor noștri într-un mod proaspăt, deosebit și profund, astfel încât să putem declara că Îl cunoaștem cu adevărat. Atunci vom afirma cu îndrăzneală: „Acum înțeleg și văd clar. Nu mai am nevoie nici de ajutorul ideilor și nici de al sentimentelor.“

Probabil că unii dintre voi nu puteți înțelege pe deplin ceea ce tocmai am spus. Să ilustrăm acest aspect cu unul sau două exemple. Odată, un credincios a depus mărturie cu următoarele cuvinte: „...cred în Domnul de 22 de ani. În primii doi ani mi-am dat toate silințele să cred. Dacă eram întrebat cu privire la mântuire, mărturiseam cu toată convingerea că sunt mântuit, căci știam aceasta. De asemenea, știam că am viața veșnică. Și totuși, exista o problemă, pentru că, ori de câte ori eram întrebat dacă cred în Dumnezeu, răspundeam „Da, cred în El“, dar m-am descoperit pe mine însumi spunând cuvântul „cred“ mult prea accentuat, ca și cum m-aș fi forțat să cred. Și de aici, credința mea în Domnul Isus îmi cerea propriul meu efort de a crede. Credeam eu în Dumnezeu? Desigur. Îl cunoșteam eu pe El? Cu sinceritate spun că nu știam că Îl cunosc. Aveam nevoie de ajutorul multor motivații și doctrine care să-mi protejeze credința. Mă simțeam sigur pe mine și puteam să vorbesc cu alții atâta timp cât motivațiile și doctrinele mele erau logice și clare. Aveam nevoie de ajutorul minții pentru viața de creștin. Dar astăzi pot să spun că lucrurile s-au schimbat complet. Nu mai am nevoie de sprijinul minții, de probe exterioare care să-mi susțină credința mea lăuntrică.“

Ceea ce a afirmat acest creștin este ceea ce înseamnă a-L cunoaște în adevăr pe Dumnezeu. O astfel de cunoaștere vine din descoperire. Nu pentru că doctrina este bună, ci pentru că înlăuntru tău cunoști aceasta, prin descoperire. Este ceva diferit de cunoașterea pe care ai avut-o imediat după ce ai fost mântuit. Căci atunci simțeai cum cunoașterea ta trebuie să fie direcționată cu deosebită grijă, ca nu cumva să fie afectată într-un mod sau altul sau chiar s-o pierzi. Pentru mulți oameni credința în Domnul Isus este dependentă în mod continuu de o umblare atentă; ei se feresc tot timpul de a auzi ceva diferit, ceva care le-ar putea da peste cap cunoașterea lui Dumnezeu. Dar într-o zi Dumnezeu le dă o descoperire. Ei încep să-L cunoască pe Dumnezeu înlăuntru, căci L-au văzut în adevăr; iar atunci toate problemele sunt rezolvate.

Dați-mi voie să vă spun că, odată ce ai ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu în adevăr, atunci nici credința întregii lumi nu te va ajuta să crezi, nici necredința întregii lumi nu îți va putea clătina credința. Se poate ca unii oameni să susțină așa de convingător că Biblia este în totalitatea ei falsă și argumentele lor pentru necredință să pară mult mai plauzibile decât argumentele în favoarea credinței;

cu toate acestea, indiferent de mulțimea argumentelor pe care ți le aduc, credința ta nu va fi clătinită. Dimpotrivă, vei putea de acum să vorbești cu îndrăzneală: „Am ajuns să-L cunosc pe Dumnezeu înlăuntrul meu! Cunoașterea mea este mai adâncă decât simțirea și este mai adâncă decât gândul. Astăzi înțeleg înlăuntrul meu și nimic din afară nu mă poate clătina“.

Ceea ce discutăm este într-adevăr o mare problemă pentru credincioși. Mulți creștini trăiesc prea mult prin simțuri. Dacă astăzi se simt bucuroși și fericiți, spun că Dumnezeu i-a binecuvântat cu adevărat. Dacă, dimpotrivă, se simt reci și fără viață, aproape fiecare dintre ei poate fi auzit spunând: „Cum pot să știu unde este Dumnezeu?“ Astfel, mulți creștini se bazează pe simțurile lor și, de îndată ce acestea lipsesc, ei se clatină. Aceasta dovedește că ei nu Îl cunosc în adevăr pe Dumnezeu. Cât de mare nevoie au astăzi copiii lui Dumnezeu să fie aduși de Domnul în locul în care a te simți rece sau cald, fără viață sau înflăcărat nu mai prezintă nici o problemă, pentru că ai ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu cu o cunoaștere care este mai adâncă decât orice simțire! În ciuda senzațiilor exterioare – fie ele de bucurie sau de durere – Îl cunoști pe Dumnezeu înlăuntrul tău. Numai astfel de persoane pot să rămână neclintite în credința lor și numai de astfel de persoane se va folosi Dumnezeu.

Odată un frate, la puțin timp după ce l-a primit pe Domnul, s-a întâlnit cu o persoană care i-a spus că Biblia conține erori. Acest frate a fost atât de tulburat de cele auzite, încât aproape că a plâns. El era unul care credea că Biblia este adevărată; cum s-ar putea atunci să existe vreo eroare în ea? Totuși, acel om, arătându-i câteva locuri din Biblie, i-a sugerat posibilitatea existenței unor erori, astfel încât fratele s-a speriat într-adevăr. Cuprins de îndoială, s-a întrebat: „Ce pot eu să fac dacă aceste erori *sunt* reale?“ Atunci și-a mărturisit necazul în fața unei surori mai în vârstă, gândindu-se că, întrucât sora aceea iubea pe Domnul și Biblia așa de mult, cu siguranță s-ar neliniști dacă și-ar da seama de existența acelor erori în Biblie. Ciudat a fost însă că, după ce l-a ascultat până la capăt, sora aceea a rămas cât se poate de calmă. Răspunsul ei la cele spuse de fratele a fost: „Aceasta nu este o problemă“. Atunci fratele a cugetat în sine: „Chiar dacă aceasta nu-i crează ei nici o problemă, pe mine cu siguranță mă pune într-o mare încurcătură“. A rugat-o deci să-i explice acele locuri discutabile din Biblie. Dar tot ce i-a răspuns ea a fost că a-L cunoaște pe Domnul nu depinde de rezolvarea acelor întrebări! – la care fratele și-a spus în sinea lui: „S-ar putea ca aceste probleme să nu necesite soluții pentru o persoană în vârstă, ca dumneavoastră, dar este imposibil pentru un om tânăr, cu o minte activă ca a mea, să le treacă cu

vederea“. Rezultatul a fost că acel frate a petrecut un an întreg cercetând Scripturile în problema respectivă. În final, găsind că pasajele biblice în discuție erau corecte, povara grea de pe inimă i-a dispărut ca o piatră ce este ridicată de pe umărul cuiva. Totuși, dacă acest frate L-ar fi cunoscut cu adevărat pe Dumnezeu, nu ar fi avut nevoie să se îngrijoreze un an întreg.

Dacă Îl cunoaștem în adevăr pe Dumnezeu, nu vom purta în mâinile noastre o astfel de povară grea, nici nu vom fi tulburați, chiar dacă vor apărea tot felul de întrebări. Oamenii pot încerca să dovedească cutare sau cutare lucru, dar noi, care suntem creștini, putem să dovedim un lucru foarte important, și anume că Dumnezeu este într-adevăr Dumnezeu și că noi Îl cunoaștem pe El care este atât de real. Iar cunoscându-L pe El, toate problemele se rezolvă. O astfel de cunoaștere nu se întemeiază pe cât de logice sunt argumentele sau cât de clare sunt doctrinele, ci se întemeiază numai pe descoperire. Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne dea duhul de înțelepciune și de descoperire, astfel încât să-L putem cunoaște pe El în adevăr. O astfel de cunoaștere este temeliea celui credincios și este de cea mai mare importanță.

A cunoaște chemarea și moștenirea lui Dumnezeu

Dumnezeu vrea ca noi nu numai să-L cunoaștem pe El, ci să cunoaștem și care este chemarea Lui și care este moștenirea Lui în sfinți. Cu alte cuvinte, Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem ceea ce El a făcut și continuă să facă din veșnicie în veșnicie – pe scurt: care sunt planul și scopul Său veșnic.

Trebuie să reținem că Epistola către efeseni – arătându-ne planul veșnic al lui Dumnezeu – abordează această problemă din perspectiva veșniciei trecute și viitoare. Menționând chemarea lui Dumnezeu, moștenirea Lui în sfinți și puterea Lui față de noi, cei care credem, Pavel vrea să ne spună că, pentru a cunoaște în adevăr planul veșnic al lui Dumnezeu și ceea ce El face din veșnicie în veșnicie, noi trebuie să vedem relația dintre planul veșnic al lui Dumnezeu, pe de o parte, și chemarea Lui pentru noi, moștenirea Lui în noi și puterea Lui față de noi, pe de altă parte. Numai având această înțelegere nu vom privi planul lui Dumnezeu într-un mod abstract și nu-l vom considera ca fiind de mică importanță. Acest plan al lui Dumnezeu este strâns legat de fiecare dintre noi. Când discutăm despre el, Îl tratăm oare ca pe ceva intangibil și de neînțeles? Nicidecum. Căci el se referă foarte mult la noi, în mod practic; este legat direct de chemarea pe care El ne-a făcut-o, de moștenirea Lui în noi și de puterea Lui față de noi. Și acestea sunt toate chestiuni foarte practice pentru noi.

Să analizăm mai întâi chemarea și moștenirea lui Dumnezeu, înainte de a începe să discutăm despre puterea lui Dumnezeu față de cei care cred.

În ceea ce privește chemarea noastră, să citim din nou rugăciunea lui Pavel privitoare la acest aspect: „și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui...” (v. 18). Am fi uimiți dacă mulți creștini ar cunoaște că există o nădejde în fața lor. Chiar și nădejdea pe care o au unii se dovedește a fi doar cerul. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există nădejdea cerului. Dar cerul nu este scopul pentru care Dumnezeu ne-a chemat, nici nădejdea noastră la chemarea Lui plină de har. Ce este atunci chemarea Lui plină de har? „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste”. Aceasta este chemarea lui Dumnezeu. El ne cheamă să fim ca El – sfinți și fără prihană. O! Cât de măreață este această chemare plină de har! Dacă nu ai căzut niciodată sau n-ai fost fără putere, nu poți aprecia unicitatea acestei chemări. Dar în cazul în care cunoști ceva din adâncimea slăbiciunii și inutilității tale, cu cât drag o vei îmbrățișa. Vei spune: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că Tu mă chemi să fiu sfânt, mă chemi să fiu fără vină, mă chemi să fiu desăvârșit, așa cum ești Tu.” Slăvit să fie Domnul, într-o zi scopul pentru care ai fost ales va fi realizat! Nu are importanță cât de slabi, de inutili și de nevrednici suntem atât de adesea noi, într-o zi vom fi duși de Dumnezeu în locul în care vom putea sta înaintea Lui, sfinți și fără prihană, așa cum este El. Pentru aceasta ne-a ales și ne-a chemat Dumnezeu. Din moment ce aceasta este dorința Lui, cu siguranță că ea se va și împlini. Și astfel noi cunoaștem înaintea Lui ce nădejde binecuvântată avem – aceea de a fi ca Dumnezeu.

Să analizăm acum chestiunea moștenirii lui Dumnezeu în sfinți. Să citim acea parte din rugăciunea lui Pavel care se referă la acest lucru: „...să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți... care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (v. 18). Care este moștenirea lui Dumnezeu în sfinți? Înțelesul aici nu se referă la faptul că Dumnezeu dă moștenire sfinților, ci că sfinții înșiși sunt moștenirea lui Dumnezeu. Pavel declară că moștenirea pe care Dumnezeu o primește în sfinți este slăvită, este chiar bogăția slavei!

Atât în Efeseni 1:5, cât și în 1:11 este folosită expresia „ne-a rânduit mai dinainte”. În versetul 5 citim: „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voiei Sale”, un indiciu clar că noi suntem rânduiți mai dinainte la starea de fii. Iar versetul 11 spune: „În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale”. Aceasta ne indică faptul că noi am fost rânduiți mai dinainte

să devenim moștenirea Lui. Astfel dar, afirmațiile din versetul 5 și versetul 11, deși diferite, totuși sunt legate una de cealaltă.

Din veșnicie în veșnicie Dumnezeu are un plan: El Își dorește fii. Mulți creștini nu pot să-și dea seama de măreția acestei chemări a fiilor lui Dumnezeu. Și totuși, noi știm din Scriptură că scopul lui Dumnezeu este de a avea fii și că planul Lui este legat de fii. Două pasaje vor fi suficiente pentru a ne arăta aceasta:

1. „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhului Fiului Său, care strigă: ‚Ava‘, adică ‚Tată‘“ (Galateni 4:6). Acest verset ne spune că Dumnezeu pune Duhul Fiului Său în noi ca noi să putem deveni fii.

2. „Se cuvenea în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă...” (Evrei 2:10).

Acest fragment din Scriptură ne dezvăluie că, atunci când scopul lui Dumnezeu se va fi împlinit, vor fi mulți fii în slavă, căci Preaiubitul Fiul al Dumnezeu va duce pe mulți fii la slavă. Scopul lui Dumnezeu este de a obține fii care, la rândul lor, să fie moștenirea Lui. Din acest motiv Dumnezeu ne descoperă în Epistola către efeseni că El a rânduit mai dinainte ca, pe de o parte, să obțină fii (v. 5), iar pe de altă parte, să dobândească o moștenire în ei (v. 11).

Ce se înțelege prin moștenirea lui Dumnezeu? Moștenirea lui Dumnezeu înseamnă că ceva Îi aparține lui Dumnezeu. El ne-a rânduit mai dinainte pe noi, cei sfinți, să fim proprietatea Lui, moștenită, precum și fiii Lui. Toți sfinții Îi aparțin Lui. Pavel dorește să ni se lumineze ochii inimii pentru a vedea bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți. Ce este această slavă? A fi ca Dumnezeu, a putea să-L slăvim pe El. Aceasta este ceea ce El dorește. Prin urmare, Dumnezeu ne-a ales să fim ai Lui și să fim moștenirea Lui. Domnul să ne deschidă ochii ca să putem vedea cât de slăvită este această stare. Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem că nu numai pe El Însuși trebuie să-L cunoaștem, ci și care sunt lucrarea, planul și scopul Lui. O astfel de cunoaștere necesită descoperire. Fără descoperire, tot ceea ce vedem este fragmentar și temporar. De exemplu, cu privire la slujba noastră duhovnicească, noi adesea ne fixăm atenția asupra micii porții de lucrare pe care o avem în mână. Suntem în culmea fericirii când mica noastră lucrare pare că merge bine; dar ne simțim dărâmați când lucrarea nu ne merge lin. Vederea noastră este deseori circumscrisă unei sfere foarte mici. Nu reușim să vedem lucruri mai mari înaintea lui Dumnezeu. Cât de limitată este înțelegerea noastră! Este ca un copil mic care ține în mână o bancnotă nouă de 5 000 de lei. Se simte extraordinar. Privește bancnota ca pe întreaga lui moștenire! Așa de des vederea noastră este la fel de mică și de limitată ca și a unui copil! Nu vedem nici întregul, nici eternul.

Dar trebuie să știm că Dumnezeu privește din veșnicie în veșnicie. Fie ca El să ne deschidă ochii ca să nu rămânem oameni mici, având o viziune mărginită asupra lucrurilor spirituale.

Cât de mic este omul! Noi suntem prea mici, iar lucrarea mâinilor noastre este puțină. Dumnezeu dorește ca noi să ieșim din această sferă mărunță, să vedem și să cunoaștem în experiență care este nădejdea chemării Lui și care este bogăția moștenirii Lui în sfinți. Totuși, aceasta nu este ceva ce rezolvă doar nevoia oamenilor, ci aici este implicată și nevoia lui Dumnezeu. De ce predicăm Evanghelia? Nu numai pentru că *oamenii* au o nevoie, ci și pentru că Dumnezeu are, de asemenea, o nevoie. Să nu tragem de aici concluzia că evanghelia harului și evanghelia Împărăției sunt două evanghelii. Nicidecum, nu sunt două evanghelii: este o singură evanghelie privită din două unghiuri diferite. Văzută din perspectiva omului, ea este evanghelia harului, văzută din perspectiva lui Dumnezeu ea este evanghelia Împărăției. Întrucât Dumnezeu dorește ca mulți oameni să vină la El și să împlinească scopul Lui, lucrarea noastră trebuie să-L aibă în vedere atât pe Dumnezeu, cât și pe om. Dumnezeu dorește oameni; El vrea ca omul să-L slăvească pe El. Astfel, predicând evanghelia, noi urmărim și câștigarea de oameni care să satisfacă nevoia lui Dumnezeu. Prin urmare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de descoperire, de acea descoperire veșnică. Acea descoperire ne va schimba lucrarea, punctul de vedere și chiar modul nostru creștin de viață. Odată ce am primit această descoperire, nu mai putem rămâne în cadrul mărunț al lucrării noastre limitate din trecut, nici nu mai putem să ne ținem de vederile și căile noastre anterioare. Nu ne mai putem ocupa cu puținul câștig de aici sau cu neînsemnata pierdere de acolo, din zilele noastre de început.

Se poate că unii frați și surori au auzit despre scopul și planul veșnic al lui Dumnezeu, dar când se ocupă cu vestirea evangheliei sau cu altă lucrare, poate că spun: „Nu știu să-mi unesc lucrarea cu planul lui Dumnezeu. Când sunt preocupat de o lucrare, repede pierd din vedere scopul veșnic al lui Dumnezeu despre care am auzit. Mereu rămâne undeva pe fundal, până ce nu mai poate fi perceput. Când am auzit prima dată despre el, l-am priceput în mod clar, dar mai târziu l-am uitat așa de ușor!“ Trebuie să subliniem chiar acum că ceea ce noi auzim putem uita foarte ușor, dar ceea ce vedem nu se uită așa de ușor. Este ușor să uiți doctrina, dar este greu să uiți descoperirea. Prin urmare, întrebarea care se pune este: Ai văzut, ți-au fost deschiși ochii de către Dumnezeu? Dacă ai văzut cu adevărat chemarea și moștenirea Lui, scopul Lui și planul Lui, atunci orice ai face – fie un lucru mare, fie unul mic – va fi în modul cel mai natural împletit cu

planul Său. Când o lucrare nu se împletește cu planul Său, nu poate fi privită ca lucrarea lui Dumnezeu.

Trebuie ca ochii noștri să fie deschiși de către Dumnezeu ca să putem avea descoperire. Aceasta va fi o mare izbăvire, căci ne va elibera de noi înșine și de orizontul nostru îngust. Vom înțelege într-un mod profund că, atâta timp cât această lucrare veșnică nu este terminată, noi nu ne putem odihni. Câtă vreme planul veșnic al lui Dumnezeu nu este împlinit, noi nu vom avea nici o zi de satisfacție. Ceea ce împovărează inimile noastre și ceea ce ocupă mâinile noastre nu este altceva decât ceea ce dorește Dumnezeu să avem – chiar dacă suntem ocupați doar cu mișcarea unei minuscule pietre, care este însă zidită pe acea lucrare care durează din veșnicie în veșnicie. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne păstreze cu îndurare în această descoperire, deoarece foarte curând lucrarea noastră ar putea deveni mai mică decât sfera acestei descoperiri. Se poate ca Dumnezeu să nu ne cheme la a face lucruri mari, totuși El vrea ca lucrurile pe care le facem să se includă în sfera largă a Lui. Ele trebuie să fie legate de scopul Său măreț și să fie parte a lucrării Lui grandioase. Oricare ar fi slujba pe care Domnul ți-o încredințează, dacă ea este cea la care El te-a chemat, atunci ea este cu adevărat mare, pentru că este parte a lucrării lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie.

A cunoaște puterea lui Dumnezeu

Epistola către efeseni ne dezvăluie taina din veșnicie în veșnicie. Pe de o parte, ceea ce vedem este trecutul veșnic; în acea veșnicie, Dumnezeu are o predestinare, un plan și o voie. Pe de altă parte, ceea ce vedem este veșnicia care va veni și cum în acea veșnicie Dumnezeu Își va realiza scopul Său și va obține ceea ce Și-a plănuțit. Între aceste două veșnicii se află perioada pe care noi o numim timp – în care Dumnezeu arată cum va lucra El voia predestinată pe care a avut-o în trecutul veșnic, până ce o va realiza în veșnicia care va veni.

Pavel, în rugăciunea lui, atinge atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a lucrurilor. În ceea ce privește latura obiectivă, apostolul se roagă ca cititorii să-L cunoască pe Dumnezeu și să cunoască nădejdea chemării Lui și bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți; în ceea ce privește latura subiectivă, el este preocupat ca să li se lumineze ochii, ca să poată pricepe care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale. După ce Îl cunoaștem pe Dumnezeu și lucrarea Sa din veșnicie în veșnicie, atunci începe să se manifeste în noi aspectul subiectiv, adică puterea Lui; mai întâi trebuie să vedem aspectul obiectiv, apoi are loc lucrarea subiectivă. Mulți creștini schimbă neadecvat ordinea; ei fac o schimbare radicală:

pun de o parte cunoașterea lui Dumnezeu și a scopului Său veșnic și consideră de primă importanță lucrarea lăuntrică: „eu“ să fiu mai sfânt, „eu“ să fiu mai biruitor, „eu“ să fiu mai spiritual. Acești credincioși pun tot accentul pe „eu“ și nu pe Dumnezeu. Dar ordinea care o are în vedere Domnul este aceasta: întrucât mai întâi L-am cunoscut pe El și voia Lui veșnică, El va lucra acum în noi ca să ajungem la acel scop. Lucrarea Lui în noi se face pentru a împlini scopul veșnic al lui Dumnezeu. Biruința personală și lucrarea personală sunt în vederea aceluși scop veșnic.

Printre copiii lui Dumnezeu mulți au răsturnat ordinea. Se pune accentul pe aspectul personal: cum se poate dobândi biruința personală, sfințenie personală sau răspunsuri la rugăciunile personale. Desigur, sunt și dintre aceia care nu-L caută deloc pe Dumnezeu, dar între acei sfinți care urmăresc lucrurile spirituale și doresc să umble cu Domnul, mulți par a avea doar un singur țel: rezolvarea propriilor probleme personale înaintea lui Dumnezeu. Lucrurile de care ei sunt preocupați se dovedesc a fi problemele lor personale. Ceea ce ei doresc să aibă și să vadă anticipat din partea lui Dumnezeu nu sunt altceva decât izbăviri, astfel încât ei să poată duce o viață în pace și fericire. Prea mulți din poporul lui Dumnezeu se concentrează asupra lor înșiși. Totul în viețile lor se învâрте în jurul lor, într-o asemenea măsură, încât sunt preocupați numai cu ei înșiși.

Desigur, avem nevoie de lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre, avem foarte mare nevoie de biruință și sfințenie personală, fără îndoială că avem nevoie de tărie personală și de eliberare personală. Cu toate acestea, nu aici este miezul problemei. Dumnezeu se așteaptă ca noi să avem mai întâi descoperire -să cunoaștem care este țelul lucrării Lui; iar apoi El va lucra în noi pentru a ajunge la acest țel. Scopul lui Dumnezeu nu este doar de a ne da nouă biruința personală sau sfințenia personală, căci obiectivul Său nu poate fi atât de limitat. El vrea ca noi să vedem că, din veșnicie în veșnicie, El are o lucrare de făcut și fiecare persoană răscumpărată are o parte în acel plan al Lui. El lucrează în noi prin puterea tăriei Lui, ca noi să putem împlini planul Său veșnic.

Prin urmare, trebuie să înțelegem acest principiu foarte important: lucrarea subiectivă trebuie să se bazeze pe vedere obiectivă și puterea subiectivă rezultă din descoperirea obiectivă. Mai întâi descoperire, apoi putere; mai întâi aspectul obiectiv, apoi cel subiectiv. Dacă o persoană nu are descoperire, atunci nu se poate aștepta ca Dumnezeu să lucreze în ea. Să presupunem de exemplu, că un tată își trimite fiul la cumpărături. El trebuie să dea fiului său niște bani. Intenția tatălui nu este ca fiul lui să aibă câteva mii de lei în buzunar, ci ca el să-i cumpere

anumite lucruri. Într-un mod asemănător, Dumnezeu nu ne dă putere pentru plăcerea noastră, ci pentru a-Și atinge ținta Lui. Această chestiune trebuie să o rezolvăm în întregime înaintea lui Dumnezeu.

Poate că unii vor considera că aceasta este o problemă mult prea grea. Așa este, într-adevăr este grea, pentru că este legată în mod direct de viitorul nostru spiritual. O! cât de mulți dau faliment în a primi lucrarea lui Dumnezeu în ei în mod subiectiv, și aceasta pentru că nu au căpătat descoperirea – întrucât toată lucrarea subiectivă a lui Dumnezeu se bazează pe descoperirea pe care El Însuși o dă. Întâi vine descoperirea, apoi lucrarea subiectivă. Inițial, se primește în mod obiectiv descoperirea. Apoi se experimentează lucrarea; întâi vine cunoașterea chemării lui Dumnezeu și a bogățiilor slavei moștenirii Lui în sfinți, apoi vine cunoașterea nemărginită a mărimii puterii Lui față de noi. Așadar, trebuie, într-adevăr, să cerem îndurarea lui Dumnezeu pentru a putea înțelege că nu este suficient să fim slujitori în Casa Lui, îndeplinind o anumită slujbă, ci trebuie să fim prietenii Lui, care Îi înțeleg gândul. Trebuie să vedem, trebuie să cunoaștem, trebuie să avem descoperire într-o așa de mare măsură, încât inimile noastre să fie captivate de această descoperire. Căci numai atunci ne vom da seama că lucrarea lui Dumnezeu este lucrarea noastră.

Însă, odată ce am primit descoperirea, trebuie să cunoaștem și lucrarea lui Cristos în noi. Dacă nu cunoaștem puterea Lui Dumnezeu în noi, suntem nefolositori înaintea lui Dumnezeu. Descoperirea ne face să vedem planul lui Dumnezeu, în timp ce puterea ne aduce în starea de a împlini acest plan. Descoperirea ne asigură înțelegerea planului lui Dumnezeu, dar puterea ne ajută să lucrăm la împlinirea acestui plan. De aceea apostolul ne arată aici că trebuie să cunoaștem nemărginita mărime a puterii Sale față de noi, cei credincioși și, de asemenea, să cunoaștem nădejdea chemării Lui și bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți. Noi nu avem nevoie doar de a-L cunoaște pe Dumnezeu, planul și scopul Său, ci și de a cunoaște puterea tăriei Lui. Nu putem spune că noi cunoaștem cu adevărat planul și scopul Său dacă eșuăm în experimentarea puterii Lui în noi. A-L cunoaște doar pe Dumnezeu și planul Lui, fără ca, în același timp, să cunoaștem și puterea Lui nemărginit de mare, ne va da numai ceva obiectiv, lipsindu-ne de experiența subiectivă. Prin urmare trebuie să cunoaștem puterea de înviere a lui Dumnezeu, precum și planul și scopul Său.

„Și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Lui“ (v. 19). Această putere este într-adevăr mare. Este atât de mare că, dacă Dumnezeu nu ne deschide ochii, noi nu vom putea să vedem cât de mare este ea. Este așa de

extraordinară, încât sfinții din Efes nu și-au dat seama de dimensiunile mărimii ei. Imensitatea puterii lui Dumnezeu a depășit înțelegerea lor. Ei au avut nevoie ca Pavel să se roage pentru ei ca Dumnezeu să le dea duhul de înțelepciune și de descoperire și să le lumineze ochii inimii ca să poată înțelege măreția ei.

Să nu credeți că nu există mare lucru în vasul nostru pământesc (metafora folosită de Pavel referitor la trupul nostru fizic). Aflăm din cea de a doua Epistolă către corinteni că în vasele noastre pământești se află o comoară extraordinară. Dar credem noi aceasta? Comoara se găsește în vasul de lut și ea este atât de prețioasă, încât întrece capacitatea noastră de înțelegere. Avem nevoie ca Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a vedea cât de prețioasă este această comoară. Noi vedem, pe de o parte, acest vas pământesc – casa pământească a cortului nostru care se va desface în curând – iar pe de altă parte, vedem nemărginita mărime a puterii Domnului față de noi.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să știe ce au primit atunci când au fost născuți din nou. Se poate că a fost nevoie doar o clipă pentru a-L primi pe Domnul, dar va fi nevoie de treizeci sau patruzeci de ani pentru a descoperi ceea ce am primit în aceea clipă scumpă. Experiența acelei clipe devine repede istorie, dar va dura treizeci sau patruzeci de ani pentru a o revedea și a o experimenta din nou și din nou, pentru a ni se deschide ochii ca să vedem ce dar uimitor ne-a făcut Dumnezeu în acea clipă și să cunoaștem cât de nemărginit de mare este puterea pe care El o desfășoară în noi, în viețile noastre. Nașterea din nou pare a fi ceva cât se poate de obișnuit, totuși, pentru cei ai căror ochi sunt deschiși, puterea pe care Dumnezeu o desfășoară în viețile lor întrece orice pricepere. Nașterea din nou poate să aibă loc într-o perioadă scurtă de timp, dar cei care au ochi receptivi vor mărturisi că aceasta este o viață din veșnicie, că această viață va dura veșnic; pe scurt: această putere este nemărginit de mare. Nici un copil al lui Dumnezeu nu va putea cunoaște pe pământ în întregime măsura a ceea ce Dumnezeu i-a dat în clipa nașterii din nou; cu toate acestea, fericiți sunt aceia care o cunosc într-un anumit grad.

Progresul nostru spiritual nu este judecat după câtă putere primim de la Domnul, ci după cât vedem din puterea pe care Domnul ne-a dat-o, adică din nemărginita mărime a puterii Lui. Deși chiar din momentul nașterii din nou Dumnezeu pune comoara în vasul nostru pământesc, este nevoie de o viață întreagă pentru a descoperi cât de mare și de prețioasă este această comoară.

O persoană nu face nici un progres dacă ceea ce a văzut din comoară în ziua nașterii din nou și ceea ce vede acum, după zece ani sau douăzeci, este exact la fel. Deși au trecut zece sau douăzeci de ani, acest credincios este încă precum un

nou-născut. Totuși, Dumnezeu vrea ca noi să vedem, prin descoperirea Duhului Sfânt, nemărginita mărime a puterii Lui față de noi. Faptul de a fi tari sau slabi depinde cu adevărat de măsura în care vedem. Cel care vede ajunge tare, în timp ce cel care nu vede ajunge slab.

Prin urmare, cheia este a vedea. Dumnezeu nu lucrează în noi pentru că noi îi cerem să ne dea ceva. Nicidecum. Ceea ce El ne-ar putea da, ne-a dat deja și se află chiar în noi. Ceea ce noi trebuie să cerem astăzi este ca Dumnezeu să ne dea duhul de înțelepciune și de descoperire ca să putem vedea, căci văzând, ajungem să experimentăm.

Când mulți sfinți din vechime au trecut prin crize spirituale, în loc de a cere lui Dumnezeu o rezervă suplimentară de putere, ei au sărit în sus de bucurie, spunând: „Mulțumesc Doamne, că am deja aceasta!“ Ei nu au insistat în a primi ceea ce nu aveau, căci au ajuns să vadă că deja posedau ceea ce căutau. Și astfel, au putut să-și înalțe glasul în laude și mulțumiri. Nimeni care nu a văzut nu poate să-și imagineze cât de mare este această putere despre care vorbește Pavel.

Într-adevăr, cât de nemărginit de mare este această putere:

„...potrivit cu lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos“ (v. 19b-20a, traducerea American Standard Version). Să luăm aminte la cuvântul „potrivit cu“. Noi trebuie să înțelegem că puterea pe care Dumnezeu o arată acelor care cred este pe potriva lucrării puterii tăriei Lui în Cristos. Cu alte cuvinte, în măsura în care nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu a lucrat în Cristos, în aceeași măsură nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu va lucra în adunare. Oricare ar fi măsura puterii pe care Dumnezeu a arătat-o în Cristos, El o va arăta în aceeași măsură și în noi, cei care credem. Ambele vor fi la fel! Ai văzut aceasta? Dacă nu, trebuie să te rogi. Nu cumva să crezi că, dacă ai citit Epistola către efeseni de mai multe ori și poți acum cita din memorie capitolul 1, versetele 19 și 20, ai ajuns să cunoști. Aici memoria nu are importanță, ci doar descoperirea.

Pavel s-a rugat pe vremea aceea pentru sfinții din Efes ca ei să poată vedea nemărginita mărime a puterii pe care Dumnezeu le-o dăduse deja. Dacă noi nu vedem că puterea din noi și puterea din Cristos este una și aceeași putere, atunci trebuie să ne rugăm ca să vedem. Dacă puterea arătată în noi este mai mică decât puterea care a fost arătată în Cristos, trebuie să recunoaștem că sunt încă multe lucruri pe care nu le-am văzut. Să mărturisim cu umilință și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne facă în stare să vedem. Totuși, fie că noi vedem sau nu, rămâne faptul că puterea pe care Dumnezeu o desfășoară în aceia care cred este potrivită cu puterea pe care a desfășurat-o în Cristos. Aleluia! Aceasta este realitatea

spirituală. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne deschidă ochii ca să putem cu adevărat vedea și înțelege. Nu-I vom cere să reverse asupra noastră mai multă putere din afară; nu, Îi vom cere doar să ne facă în stare a descoperi și a vedea mai mult din ceea ce este deja în noi. Iar când Dumnezeu ne va deschide ochii să vedem, Îl vom preamări din ce în ce mai mult pentru ceea ce ne-a dat.

Să privim acum la ce a făcut pentru noi această putere „...potrivit cu lucrarea puterii tăriei Lui pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat dintre morți“ (v. 19b-20a). Această putere a făcut ca Cristos să fie înviat dintre cei morți. O, ori de câte ori cugetăm la înviere, îi simțim însemnătatea nespus de mare! Asupra învierii moartea nu are nici o putere (vezi Fapte 2:24). Moartea nu o poate cuprinde.

Niciodată nu a intrat un om în moarte și apoi să vină înapoi la viață. De-a lungul veacurilor și al generațiilor, oamenii au murit. Toți cei care au intrat în moarte au fost ținuți de ea și nu s-au mai întors. Dar este un om care a ieșit din moarte. Acest om este Domnul Isus Cristos. „Eu sunt învierea“, a spus Isus, „și viața“ (Ioan 11:25). El este viața, prin urmare toți cei care cred în El nu vor muri niciodată; El este învierea, deci toți care aceia cred în El, cu toate că mor, vor trăi. Privind retrospectiv, toți cei care au intrat în moarte au fost ținuți de ea, niciunul nu a ieșit de acolo. Dar există o putere care poate intra în moarte și ieși din ea. Această putere este puterea lui Dumnezeu. Când moare o persoană care aș vrea să trăiască veșnic, atunci începeți să înțelegeți cât de mare este puterea morții. Este destul de simplu ca oamenii să intre în moarte, dar este imposibil pentru ei să iasă de acolo. Oamenii pot respinge viața, dar nu pot respinge moartea.

Satan lucrează, pe de o parte, prin întuneric, iar pe de altă parte, prin moarte. Există însă o putere ce vine de la Dumnezeu: ea poate trece prin moarte fără a fi ținută de moarte; puterea diavolului nu o poate birui, nici puterea locuinței morților nu o poate înghiți. Ea se numește înviere. Ceea ce poate trece prin moarte fără a fi afectată de aceasta se numește înviere. Și puterea care este acum în noi este tocmai această putere! Această putere, care L-a înviat pe Cristos din morți, ne va face și pe noi să trecem prin moarte și să nu fim ținuți de ea. Căci, după cum această putere L-a înviat pe Domnul Isus din morți, tot așa ne va învia și pe noi din morți.

Dar această putere a lui Dumnezeu, nu numai că L-a înviat pe Cristos din morți, ci L-a și pus „să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice... El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat Cap peste toate, Adunării“ (v. 20b-22). Aflăm de aici că Dumnezeu L-a făcut pe Cristos Cap peste toate, pentru ca

Adunarea să fie îmbogățită. Prin urmare, Adunarea poate primi de la Domnul rezerve din această putere. Acum, dacă puterea din noi este o astfel de putere și noi avem o astfel de comoară în noi, ce altceva ne mai poate da Dumnezeu în cazul în care totuși eșuăm ca și creștini? Trebuie să-I spunem: „Nu-mi da nimic altceva, căci Tu ai făcut totul“. Să vedem că această putere este astăzi în noi și că nu există deci nici o problemă pe care noi, creștinii, să nu o putem rezolva și nici o ispită pe care să nu o putem birui. Căci puterea din noi, creștinii, este învierea, acea putere care întrece orice altceva și care a supus toate lucrurile la picioarele lui Cristos. Ea acționează potrivit cu lucrarea puterii tăriei Lui – a lui Dumnezeu – pe care a desfășurat-o în Cristos.

Scriind Epistola către efeseni, Pavel este foarte atent. El se teme ca nu cumva noi să înțelegem greșit că o astfel de lucrare subiectivă ar fi o problemă pur personală; astfel că el adaugă imediat acest pasaj: „...Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (v. 23). Această lucrare subiectivă nu este numai în folos personal, ci ea este pentru Trup. Ba, mai mult, aceasta ne arată că Dumnezeu vrea ca noi să știm că planul Său veșnic este legat de Adunare, nu doar de mădulare individuale. Adunarea este asociată scopului veșnic al lui Dumnezeu; este Adunarea din veșnicia trecută, din veșnicia viitoare și din lucrarea lui Dumnezeu de astăzi. Este vorba prin excelență, de Adunare, nu de individ. Vă rog să înțelegeți că, atunci când se manifestă în voi puterea, ea este pentru Adunare și nu în primul rând pentru voi înșivă. Dumnezeu vrea ca Adunarea înainte de toate, și nu individul să aibă această putere. Rețineți că nu puteți dobândi puterea doar pentru voi și, din acest motiv, noi trebuie să cerem de la Dumnezeu harul de a vedea ce este trupul lui Cristos. Viețile noastre au nevoie de protecția întregului trup; mădularele individuale sunt fără folos. Păstrarea vieții necesită ca atât viața mea, cât și viețile celorlalți să nu fie distruse. Dacă – luăm în considerare un aspect negativ – un vas sanguin se sparge și sângerează fără încetare, întregul trup va sfârși prin a muri. Luând aspectul pozitiv – dacă urechea aude, tot trupul aude, dacă ochiul vede, tot trupul vede. Ce primește un mădular, împărtășește cu toate celelalte mădulare. Trebuie, așadar, să învățăm să trăim în trup: să învățăm să nu avem despre noi o părere mai înaltă decât se cuvine, să învățăm să prețuim adunarea și să învățăm să umblăm cu toți copiii lui Dumnezeu. Și făcând așa vom vedea că trupul este vasul pentru păstrarea vieții. Pavel a spus că Adunarea este „trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“. Această nemaipomenit de mare putere este ceea ce experimentează cei care cunosc Adunarea. Oricine nu vede Adunarea și nici nu se leapădă de sine însuși, nu va putea să experimenteze

această putere. Din această cauză, atunci când vorbim de lucrarea subiectivă a lui Dumnezeu în noi, trebuie să privim Adunarea ca pe ceva corporativ, nu individual.

Domnul să ne deschidă ochii ca să vedem cu adevărat ceea ce face El în noi. Puterea aceasta nespuse de mare nu vine la noi ca har suplimentar; ea este mai degrabă experimentată prin descoperire. Așadar, problema fundamentală este revelația, a vedea; doar a auzi este fără folos. Ai auzit multă învățătură, dar dacă nu ai descoperire, nu vei fi martor al puterii Lui în viața ta. Ceea ce ai primit prin auzire este asemenea unui cont blocat ce nu poate fi utilizat. Domnul să ne păzească de asemenea conturi blocate, cum prea adesea devine învățătura. Trebuie să-I cerem să ne dea duhul de înțelepciune și de descoperire ca să putem vedea cu adevărat.

Nevoia de descoperire

Am explicat deja câteva lucruri referitoare la rugăciunea lui Pavel pentru sfinți, pe care o găsim în Efeseni capitolul 1. Punctul central al acestei rugăciuni este ca poporul lui Dumnezeu să primească de la El duhul de înțelepciune și de descoperire și să i se deschidă ochii pentru a vedea unele lucruri. Ceea ce ne dezvăluie, în mod deosebit, Efeseni 1 este faptul că toate lucrările lui Dumnezeu sunt terminate și că noi avem nevoie nu ca El să le împlinească din nou, ci să ne dea descoperire asupra a ceea ce El a făcut deja. Dumnezeu își are deja planul și voia Lui; copiii Săi au nevoie astăzi de a cunoaște care sunt acestea. „Cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este...” (Evrei 11:6). Noi trebuie să vedem că, întrucât Dumnezeu „este”, El nu se schimbă niciodată. Astfel că rugăciunea apostolului – din Efeseni 1 – este ca Domnul să ne dea un duh de descoperire ca să-L putem cunoaște cu adevărat pe acest Dumnezeu care deja „este”, să cunoaștem lucrarea pe care a făcut-o El și planul pe care L-a alcătuit.

Mulți oameni își închipuie că ar fi mai bine dacă ar putea exista o nouă hotărâre și o nouă lucrare divină în planul lui Dumnezeu. Însă apostolul ne arată că acest raționament nu este bun; nu se pune problema ce bine ar fi dacă planul lui Dumnezeu ar fi îndeplinit într-un fel sau altul, deoarece Dumnezeu deja a hotărât și noi trebuie să vedem ceea ce El a hotărât. Avem nevoie de duhul de înțelepciune pentru a înțelege lucrarea pe care El o face și avem nevoie de duhul de descoperire pentru a cunoaște lucrarea pe care El a făcut-o deja. De îndată ce vom vedea aceasta, vom avea o nouă experiență și vom fi oameni folositori în mâna Lui.

Aici Pavel ne descoperă că lucrarea lui Dumnezeu are două părți: o parte pe care El a inițiat-o înainte de întemeierea lumii și o a doua parte, pe care a îndeplinit-

o pe cruce. Tot ce privește planul lui veșnic a fost făcut înainte de întemeierea lumii, în timp ce tot ce este legat de căderea și înfrângerea omului a fost rezolvat la cruce. În veșnicie Dumnezeu are deja o chemare, o alegere și o predestinație. Orice intenționează El să facă a fost deja hotărât înainte de întemeierea lumii. Atunci El a ales și a predestinat și nimic nu poate clătina acest lucru. De fapt, după crearea lumii, omul a căzut și Satan a venit să distrugă lucrarea lui Dumnezeu; totuși – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – cât de nemărginit de mare este puterea pe care El o desfășoară față de cei care cred! Există, într-adevăr, cădere, dar există și răscumpărare; există moarte, dar există și înviere. Dumnezeu are un plan veșnic și are o răscumpărare prin cruce. Planul Său pare să fi fost zădărnicit de căderea omului; totuși, ceea ce căderea poate strica, învierea poate răscumpăra și reface. Crucea este în stare de a trata problema căderii, iar învierea este în stare de a elibera de moarte. Remarcăm că lucrarea lui Dumnezeu este împlinită prin cruce și înviere.

Câteodată oamenii sunt tentați să spună: „Dacă, înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu ar fi hotărât așa sau așa, ce bine ar fi fost...” Dar Pavel ne spune că ceea ce Dumnezeu a rânduit înainte de întemeierea lumii este desăvârșit și complet. Oamenii pot fi tentați chiar a zice: „O! dacă Dumnezeu ar face astăzi așa sau așa”. Și totuși, Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem că totul a fost deja făcut pe cruce și prin înviere.

Prin urmare, Pavel nu se roagă ca Dumnezeu să mai facă ceva pentru noi, nici ca El să-Și sporească harul față de noi, nici ca El să-Și arate mai mult puterea Sa în noi. Nu, rugăciunea lui Pavel este ca Dumnezeu să ne dea duhul de înțelepciune și de descoperire pentru deplina cunoaștere a Lui, să ne lumineze ochii inimii pentru ca să vedem și să știm „care este nădejdea chemării Lui, care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale“. Ceea ce Pavel dorește este nu ca noi să dobândim mai mult din Dumnezeu, ci ca noi să vedem cât slavă, bogăție și măreție este în ceea ce am dobândit deja. Prin urmare, ceea ce se impune, conform rugăciunii lui Pavel din Efeseni 1, este descoperirea.

Cât de mulți sunt creștinii care încă așteaptă ceva, ca și cum Dumnezeu nu ar fi lucrat niciodată în viețile lor, nici nu le-ar fi dat nimic. Totuși, în Efeseni 1, dorința specială a lui Pavel este de a arăta credincioșilor că Dumnezeu a făcut totul, nemairămânând, așadar, nimic altceva de făcut. El a făcut în veșnicie, a făcut pe cruce și a făcut în înviere; urmarea este că astăzi există doar o problemă în discuție, și anume dacă vedem sau nu. Întrebarea care se pune astăzi nu este:

„Va lucra Dumnezeu?“, ci „Vedem noi ceea ce El deja a lucrat?“ Deosebirea este enormă.

Să presupunem că un frate are un temperament foarte dificil (deocamdată vom folosi această ilustrație slabă ca exemplu). El încearcă să-l biruie, dar nu poate. Încearcă și a doua oară, dar din nou dă faliment. Pentru a treia oară încearcă să se împotrivescă, dar fără succes. Ajuns la acest punct, el se gândește în inima lui: „De ce nu face Dumnezeu ceva în legătură cu temperamentul meu?“ El pare a-L judeca pe Domnul pentru că nu face nimic. Vedem aici că necazul celui frate se află în faptul că el așteaptă ca Dumnezeu să facă ceva în legătură cu temperamentul lui. El crede că Dumnezeu își va mișca doar mâna și totul va fi în ordine. Și totuși, Efeseni 1 ne spune că Dumnezeu „ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești, în Cristos“ (v. 3). Gândul lui Dumnezeu nu este ca noi să-I cerem să facă mai mult, ci ca El să ne deschidă ochii pentru a putea vedea ceea ce El a făcut deja. Noi suntem tentați a ne ruga astfel: „O, Dumnezeule, de ce nu-mi dai mai multă putere pentru a scăpa de temperamentul meu dificil și de alte lucruri neplăcute?“ Noi cerem putere mai mare, totuși Biblia ne spune că nu avem nevoie de putere mai mare, ci de duhul de înțelepciune și de descoperire, ca să ne dăm seama de nemărginita mărime a puterii care este deja în noi. Când, într-o zi, Domnul ne va deschide ochii ca să vedem mărimea puterii din noi, atunci vom striga triumfători că nimic nu este mai mare ca aceasta!

Realizăm noi că puterea de înviere este cea mai mare putere a lui Dumnezeu? În Biblie, Dumnezeu ne înfățișează acest unic fapt, și anume că învierea reprezintă desăvârșirea lucrării Sale. Prin înviere Dumnezeu a împlinit cea mai mare lucrare a Sa; prin urmare, El vrea ca ochii noștri să fie deschiși pentru a vedea că El nu poate face altceva mai mult decât învierea. Căci ceea ce El a realizat în Cristos este punctul culminant al lucrării Lui și nu a mai rămas nimic nefăcut. Să-L lăudăm cu adevărat pe Dumnezeul nostru pentru că lucrarea Lui este deja împlinită și că nimic nu mai poate fi adăugat la ea. Domnul să ne deschidă azi ochii ca să vedem aceasta; căci, odată ce am văzut nemărginita mărime a acestei puteri, o vom și experimenta în viețile noastre.

Din păcate, între copiii lui Dumnezeu, eliberarea pe care mulți o așteaptă este o eliberare în viitor: poate se va produce mâine sau anul viitor. Totuși, ceea ce Dumnezeu dorește așa de mult ca ai Săi să vadă este o eliberare deja realizată, care nu mai necesită nici o așteptare în împlinirea ei. În mintea multor sfinți, biruința este un element al viitorului. Răspunsul la nădejdea, așteptarea sau

rugăciunea lor se află în viitor. Dar dacă vom avea descoperire, vom vedea faptul împlinit al lui Dumnezeu. Descoperirea ne dezvăluie ceea ce Domnul a făcut deja, nu ceea ce El urmează să facă. Mulți însă se așteaptă să fie eliberați într-un viitor oarecare de slăbiciunile sau eșecurile pe care le au în viețile lor. Dacă ar lăsa ca Dumnezeu să le deschidă ochii, ar înțelege că aceste slăbiciuni sau eșecuri au fost deja rezolvate la cruce și atunci L-ar lauda pe Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, Îți mulțumesc și Te laud căci Tu ai realizat deja eliberarea. Îți mulțumesc și Te laud că biruința este deplină.“

Aceia dintre noi care am experimentat aceasta vedem adesea însemnătatea capitolului 1 din Efeseni, căci acolo ni se arată că iertarea noastră de păcate, răscumpărarea noastră și primirea Duhului Sfânt sunt, toate, fapte împlinite. Acest pasaj ne indică clar că noi avem deja totul și că doar un singur lucru ne lipsește: descoperirea. Dacă aceasta va fi prezentă, totul va fi în ordine. De ce avem încă atâta slăbiciune? Pentru că nu vedem. De ce suntem încă așa de nefolositori? Pentru că nu vedem. Cum se face că, atunci când Domnul Isus a fost pe pământ, El a avut o putere așa de mare, pe când noi suntem continuu lipsiți de putere? Răspunsul este același: pentru că nu vedem. Puterea pe care Dumnezeu o arată celor care cred este conformă acelei lucrări a puterii tăriei Lui, pe care El a desfășurat-o în Cristos. *Această* putere ne-o dă nouă Dumnezeu. Singura problemă constă în aceea că astăzi noi nu vedem așa cum vede Domnul nostru. Deosebirea nu constă în felul de putere sau gradul de putere, ci în a vedea sau a nu vedea. Ceea ce ne lipsește astăzi este descoperirea. Toate vor fi în regulă dacă vom avea aceasta.

Din această cauză trebuie să accentuăm nevoia de descoperire. A asculta doar mesaje asupra acestui subiect nu este de nici un folos; trebuie să fie prezent elementul vederii – descoperirea, nu simpla doctrină. Putem studia primul capitol din Efeseni până îl vom învăța pe de rost, dar nu vom experimenta puterea despre care vorbește el. Numai când vom vedea, vom fi cu adevărat transformați.

Pavel s-a rugat „ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos...să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire“. Fără Duhul Sfânt, la ce folosește acuratețea învățăturii? Duhul Sfânt este Cel care ne deschide ochii și ne face să vedem. Când El ne deschide într-adevăr ochii, vom putea spune îndată: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că lucrarea este făcută“. Noi nu trebuie să așteptăm ca Domnul să ne dea putere mai mare, ci trebuie doar să ne dăm seama cât de mare este puterea pe care El ne-a dat-o deja. Duhul de înțelepciune ne va face să înțelegem, iar duhul de descoperire ne va face să vedem; înțelepciunea va face lucrurile clare, iar descoperirea va face să ni le putem însuși.

Probabil că am auzit de multe ori vorbindu-se despre scopul veșnic al Lui Dumnezeu și despre locul Adunării în planul Său veșnic. Totuși, când începem să ne identificăm cu planul veșnic al lui Dumnezeu? Odată cu descoperirea, întrucât aceasta ne arată atât ceea ce El a împlinit la cruce, cât și ceea ce a predestinat în veșnicia trecută. Descoperirea este cea care ne face să vedem predestinația veșnică și lucrarea crucii. De asemenea, aceeași descoperire ne face să vedem și să cunoaștem puterea lui Dumnezeu manifestată în viețile noastre. Însăși această dezvăluire ne aduce în starea de a fi parte a Adunării și ne face vase folositoare în mâna lui Dumnezeu.

Se poate că aceste cuvinte sunt destul de familiare pentru mulți, totuși, noi trebuie să înțelegem încă o dată, înaintea Domnului, importanța descoperirii. Noi credem că Dumnezeu din cer este preocupat astăzi cu descoperirea, pentru că El a făcut deja ceea ce intenționase să facă. Prin urmare, noi nu avem nevoie să cerem nimic pentru frații și surorile noastre, decât să ne rugăm ca ei să vadă, întocmai cum Pavel s-a rugat pentru frații din vremea lui. O, de ne-ar da Dumnezeu tuturor duhul de înțelepciune și de descoperire! Să ne rugăm cu umilință înaintea Lui: „O, Dumnezeule, vreau să văd, vreau să văd“!